

Lleó Conill

(1872 - 1944)

Al Vernet, al peu del Canigó, el 1944 lliurava la seva ànima al Creador el conegut botànic rossellonès, estimat i admirat de tots els que el tractàrem, Lleó Conill. Nat a Banyols, cursà els estudis del magisteri, i el 1890 fou nomenat professor a l'Escola Normal de Perpinyà, on tingué ocasió de relacionar-se amb el savi Castanier; aquest fou qui l'inicià en l'estudi dels vegetals. Ben aviat, l'aprofitat alumne, va demostrar una particular vocació per les ciències naturals, revelant-se com a futur gran mestre de la botànica.

Començà la seva tasca d'investigador explorant el famós massís del Canigó; amb zel i amb una tenacitat admirable va anar eixamplant el seu radi d'acció, escorcollant incessantment els recons més prometedors de la terra rossellonesa: El Llaurentí, el Conflent, les Corberes, la Salanca, el Capcir, el massís de Madres, la Vall d'Eina, l'Albera, etc. En ésser jubilat, el 1928, fixà la seva residència al Vernet, centre d'herboritzacions ideal, on treballà fins poc abans de morir.

Foren fruits de les seves pacients recerques les nombroses troballes d'espècies rares o crítiques, les quals, publicades amb el títol d'«Observations sur la Flore des Pyrénées Orientales» els anys 1932, 1935 i 1938 (Bull. de la Soc. d'Hist. Nat. de Toulouse) constitueixen una notabilíssima aportació al coneixement de la flora rossellonesa i són considerades amb raó com obligat complement del catàleg de Gautier. Entre altres diverses publicacions seves esmentarem «Les zones de vegetació al Canigó», publicat a la revista «Ciència», de Barcelona, el 1926.

Fou president i animador constant de la «Société Agricole, Scientifique et Littéraire des Pyrénées Orientales», i pels seus mèrits botànics li fou atorgat el premi Gandoger el 1936. Col·laborà amb Gausson en l'estudi de «Carte des Productions végétales des Pyrénées».

Descansi en pau el nostre il·lustre membre corresponent, català íntegre, que continuà la tradició dels Timbal-Lagrave, Barrera, Xartat, Gautier, Fr. Sennen, Companyó, Pons i tants d'altres que estudiaren la flora d'ambdues bandes dels Pirineus. — S. LLENSA DE GELCÉN.